

בשביילי דאן

כתורה וחסידות

• יו"ל ע"י חברת לומדי תורה דחסידי מודז'ין בהכוונת כ"ה מרז אדמו"ר שליט"א •

סיון תשפ"ה

פרשת בהעלותך

גליון רמ"ט שנה ה'

בשביילי המערכת

מי בשחק

סוף סוף הפכה החרדה לגלויה. הם הביטו אלה בעיניהם של אלה, והבינו היטב את המשמעות: הם תקועים בגובה מאות מטרים מעל הקרקע, והדרך לרדת, אם לא יקרה נס, היא רק באמצעות פריצת החלונות השקופים וגלישה על גבי העמודים הגבוהים...

"מה עדיף?" שאל הבדחן שבחבורה בהומור שחור, "למות מרע, מפחד - או מנפילה?"

פרקי התהלים החלו להילחש בחלל. הדקות נקפו, השניות נדמו כנצח.

"ירבונו של עולם", הבטיח אחד מהם בקול, "אם נצא מכאן בחיים - אני מבטיח לערוך סעודת הודיה בקרעסטיר!"

רק יצאו המילים מפיו - והנס פשוט התרחש.

באיטיות, בדממה, כביכול לא אירעה כאן תקלה בשחקים שסיכנה את חייהם, שב הגלגל הענק לפעול, וגלש מטה עד לקרקע היציבה.

רק כשיצאו, הבינו כמה הזיעו מרוב אימה.

הנסיעה בחזור לקרעסטיר עברה עליהם בדממה. הם התקשו לעכל את החוויה שעברה עליהם. כשהגיעו, שלף המבטיח צרור סטרות והגיש אותן למנהל המסבת. "תוציא לי כאן מגשי בשרים, דגים בשפע, בילקעס וסלטים, אני רוצה לערוך סעודת הודיה!"

"מה אירע?" התעניין הלה בכנות, והמבטיח סיפר בלהט של בעל הנס.

התגובה של הטבח היתה מעליבה, לא פחות.

צחוק עסיסי.

"מה יש לכם אתם, ישראלים? כל פעם אותו הסיפור, למה לא מלמדים אתכם שהגלגל הענק עוצר בדרך - כדי שתוכלו להתבונן מעט בבדפסט האדירה ממעוף הציפור?"

כאן, לפחות, הובטחה סעודת הודיה.

כאן, לכל הפחות, נאמרו פרקי תהלים. אבל מה בנוגע לכל אותן השתדלויות חסרות הרף שאנו מנסים לעשות בכל פעם שאנו נקלעים לאותם רגעי עצירה?

מה עם הדאגות, הפחדים, החששות, החרדות, שמשתלטות על כל המרחב כאשר העתיד לוט בערפלה?

כביכול המצב תלוי בנו, כביכול אם נדאג ונרקע ברגליים באימה - יתחיל גלגל החיים לנוע קדימה...

הכול מחושב! אין כאן תקלות! במקום להתעסק בחרדה המשתלטת - נצלו את העצירה לקצת התבוננות!

הם היו קבוצת חברים שנסעו יחד לתפילה במקומות הקדושים בהונגריה. התפללו על הציון הקדוש בקרעסטיר, התחננו אצל הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע, ביקרו בעוד מספר אתרים יהודיים עתיקים ומרטיטים - אבל אז גילו שיש להם עוד יממה תמימה עד לטיסה, וכל קברי הצדיקים באזור כבר זכו לפרקי תהלים מפיהם.

מה עושים? שמועה עיקשת ניקרה באוזני אחד מהם, על קיומו של 'גלגל ענק' במרחק לא רב מהמקום בו הם שוהים, בבדפסט הברירה.

נו, מה יש להם להפסיד? יצטופפו יחד בתא קטן של גלגל ענק, ימריאו אל שמי השמים, יביטו בהתפעלות על נפלאות העיר הגדולה ממעוף הציפור, יבזיקו כמה פלאשים במצלמותיהם, וישרדו כדי לספר... מה כבר יכול להיות?

אנשי מעש הם, החליטו - ועשו.

רכבם דרס בגלגלי את האספלט ההונגרי במהירות לא אופיינית, כאשר נכנסו בדירה אל מרחב החניון שלפני הגלגל הענק. הם ירדו כמו יהודים טובים, מאושרים ומחויכים, רכשו כרטיסים במחיר מפתיע לרעה - והנה, הם בפנים... ההמראה החלה. מתברר, שהגלגל ענק הרבה יותר משחשבו. הוא פשוט ע-נ-ק. וכודלו - כך אימתניותו. מתברר שלדבר על המראה כלפי מעלה הוא חוויה קצת יותר מלהיבה ופחות מפחידה מאשר להתנסות בזה בפועל.

האמת? זה היה בהחלט מפחיד. הנסיעה האיטית בתוך תא זכוכית צפוף, שרק הולך ומגביה, והופך את האנשים והבניינים לקטנים מלמטה, ואת נהר הדנובה לנחש כחלחל שמשתחל בין הסמטאות, הציפורים שנועצים מבט מתמיה במהלכי השתיים שהשתלטו להם על המרחב - והעננים שנעשו לפתע קרובים מתמיד, כל אלו מעצימים את החרדה הנסתרתי ההיא, שמשתלטת על הלב, ואיש מבין היושבים אינו מוכן להודות בה...

"ואם ניתקע כאן למעלה?" מעיז אי מי לשאול, כביכול בבת שחוק.

"אל תדאג", הרגיע אותו חברו, "ניסיון של אלפי מטוסים שהתרסקו מוכיח שוב ושוב - אף אחד לא נשאר למעלה... ואינני חושב שבגלגלים ענקיים הדבר שונה".

עודם מדברים, ומתברר שנבואה קטנה נזקקה בהם.

הגלגל פשוט נ-ע-צ-ר.

והם, תלויים בתוכו בין שמים וארץ! ריבונו של עולם! בדיק עכשיו!

מרבוח"ק זי"ע א'

הנה במדרש (תנחומא כי תשא לו): מנין זכה משה לקרני ההוד וכו', רב ושמואל אמו, עד שמושה כתב את התורה נשתייר בקולמוס קמעא והעבירו על ראשו וממנו נעשו לו קרני ההוד, שנאמר 'ומושה לא ידע כי קרן עור פניו'.

ולכאורה התורה הקדושה אותיותיה מנויות ומדודות בדקדוק, ומנין נשתייר בקולמוס טיפה. וביאר האור החיים הק' דוהאיש משה ענו, 'כתב ענו חסד יוד', היינו שכאשר משה רבינו ע"ה בא לכתוב התורה הקדושה מפי הגבורה, לגודל ענוותנותו מיעט במה דאפשר לו מתיבת ענו וביטל אות 'יוד' ממנה, הנה בזה גרם שישתייר קמעא בקולמוס, וטיפה זו העביר על ראשו וזכה שקרן עור פניו, הרי שבשכר מדת ענוה זכה לכל הנ"ל. (אמרי אש)

משה עבר ה'

ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה (יב, ח).

ופירש רש"י בעבדי אף אל פי שאינו משה, במשה אפילו אינו עבדי, כדאי הייתם לירא מפניו, ע"ש. ולכאורה הנה יש לתמוה מאי קא משמע לן אומרו 'בעבדי אף אל פי שאינו משה', הלא בוודאי ידענו שהעיקר הוא עבדי אף אל פי שאינו משה, רק אברהם או דוד עבדי או עבדי יעקב וכדומה, וכמו שבאמת אמרו (פסחים כב:) 'את ה' אלוך תירא (דברים י, כ) לרבות תלמידי חכמים', היינו עבדי אף אל פי שאינו משה. וביותר יש לתמוה אומרו 'במשה אפילו אינו עבדי' אם אינו עבדי מאי היחוס ששמו משה, הלא אם לא עבדי הוא דקא גרים כמה משה איכא בשוקא.

אלא יש לומר ידידו שלא נזכר שמו של משה בכל פרשת ואתה תצוה, והוא מטעם עונש על הקללה שאמר 'מחני נא' (שמות לב, לב) ונתקיים בפרשה זו, עיין בבעל הטורים (ס) ובזוה"ק פנחס, והוא קצת נחות דרגא למשה רבינו ע"ה כמובן, אמנם אף על פי כן כל הציוויים של הפרשה וכל המלאכה והעבודה הנאמרים בפרשה, הכל נעשה על ידי משה דווקא, והיינו 'עבדי אף אל פי שאינו משה', והבן.

והפירוש 'במשה אפילו אינו עבדי' היינו הימים שלפני מותו שניטל ממנו הרשות והשררה ממש וניתנה ליהושע, כמבואר שם במדרשים (עי' תנחומא ואתחנן, ו) ע"ש, והיינו 'במשה אפילו אינו עבדי', זהו שנאמר 'ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה', בעבדי אף אל פי שאינו משה היינו אז בפרשת תצוה כנ"ל, 'ובמשה אפילו אינו עבדי' היינו הימים שלפני מותו כנ"ל. וזהו הפירוש ואתה תצוה, דלכאורה אינו מוכן אומרו 'ואתה' ב'ואו' נוסף שמשמע טפל שגם אתה תצוה. אלא הפירוש גם אתה תצוה אתה בני ישראל, היינו עבדי אף אל פי שאינו משה והבן.

ליקט וערך הרב יצחק קרמלובסקי

עלי דשא

פרשת בהעלותך

עבודת ה' בכל מצב

בהעלותך את הנרות (ב, ח).

במדרש 'זה שאמר הכתוב כי אתה תאיר נרי, אמרו ישראל לפני הקב"ה, רבונו של עולם לנו אתה אומר שנאיר לפניך, אתה הוא אורו של עולם וכו', א"ל הקב"ה לא שאני צריך לכם, אלא שתאירו לי בדרך שהארתי לכם, למה לעלות אתכם בפני האומות שיהיו אומרים ראו היאך ישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל העולם, משל למה הדבר דומה לפיקח וסומא שהיו מהלכין בדרך אמר לו פיקח לסומא כשנכנס לתוך הבית, צא והדלק לי את הנר הזה והאיר לי, אמר לו הסומא בטובתך כשהייתי בדרך אתה היית מסמכני וכו' ועכשיו אתה אומר הדלק לי את הנר והאיר לי, אמר לו הפיקח שלא תהא מחזיק לי טובה שהייתי מלווה בדרך לכך אמרתי לך האיר לי, כך הפיקח זה הקב"ה וכו', ע"י במדרש.

הענין הוא כמ"ש כמה פעמים **שהיית רוצה שיפעול האדם באיזה מצב שיהיה אפילו מתוך חשכות, אף על פי שנראה לו שאין עבודתו כלום, שאין בו שום התלהבות, מ"מ כל יפול בעצמו, רק יעשה עבודתו.** והש"ת רוצה בעבודתו כמו הפיקח שמצווה לסומא להדליק לו הנר, הגם שאין צריך לו. והעיקר שהיית רוצה רק ההתחלה מאדם כדמיון הדלקת הנר מהסומא. וזהו מה שאמר שיהיו אומרים 'ישראל מאירים למי שהוא מאיר לכל העולם כולו', כדמיון אומרים 'ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים', שע"י התחלה מישראל בא שפע לכל העולמות, ואחרי זה 'כי אתה ה' תאיר נרי', באור הגדול נועם ה' אור החיים. (חמדת דוד)

עיקר הטוב - לזולת

והיה כי תלך עמנו והיה הטוב ההוא אשר ייטיב ה' עמנו והיטבנו לך (י, לב).

ויש לדקדק ביתרון הלשון. כי די לומר והיה כי תלך עמנו והיה אשר ייטיב ה' עמנו והיטבנו לך. אלא אמר לו, כי עיקר הטובה מה שמגיע לאדם, **העיקר הוא להנות את זולתו ולהיטיב עם אחרים**, אבל הטבה רק לעצמו אין זה כלום. זה הפירוש 'והיה הטוב ההוא' עיקר הטוב ההוא 'אשר ייטיב ה' עמנו והיטבנו לך', זהו העיקר הטוב לנו, מה שאנחנו נטיב לך. (אמרי שאול)

ענוות משה רבינו

והאיש משה ענו (יב, ג).

בשבילי ההלכה

הרה"ג יצחק שלמה פיינבוים שליט"א
מו"צ בקדילתו וראש כולל הוראה

יארציי"ט של צדיק – הליכות ומנהגים (א)

א. יום יארציי"ט של אדם גדול נקרא רגל בלשון חז"ל.

ב. ונוהגים לבא למקום קבורתו ולהתפלל שם.

ג. י"א דהמתפלל על קברי צדיקים אל יבקש מהצדיקים בקשות, אלא יבקש מהשי"ת שיתן לו רחמים בזכות הצדיקים שוכני עפר¹, וי"א שהגם שאין לבקש מהמתים בקשות, אבל מותר לבקש מהצדיקים שיעתירו וימליצו עלינו זכות מהשי"ת, וכך נהגו חסידים ואנשי מעשה².

ד. ומתאספים יחדיו לעסוק בתורה, ובלמוד דרכיו ומשנתו³.

ה. והמנהג הוא להתוועד יחד בסעודה ובשתיית לחיים⁴.

ו. נהגו שלא לומר תחנון באותו יום, כיון שנחשב לרגל⁵.

ז. יש שנהגו להתענות ביום שמת בו רבו⁶.

1. ביבמות (קכ"א:) אתי האי איתתא לקמיה דאביי להתירא לינשא ע"י אמירה של גוי שאמר שהרג לפלוגי שהייתא תלתא ריגלי, ובביאור האי ריגלא (פרש"י שם קכ"ב. ד"ת תלתא) בשם תשובת הגאונים יום שמת בו אדם גדול קובעים אותו לכבודו, ומדי שנה בשנה כשמגיע אותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם עכ"ל.

וע"ע בכתובות (ק:) רב כהנא הוה בידיה שכרא דרב משרשיא בר חילקאי יתמא, [פירוש שהיה לפניו שכר שנשאר מרב משרשיא ליתומים] שהייה עד ריגלא [והשהה השכר עד רגלא לפי שאו מצוין אנשים הרבה לקנות] ע"ש, ובשטמ"ק (שם ד"ה יתמי) פירש וז"ל א"נ ריגלא קרי נמי כי הוה מייית להו צורבא מרבנן הוה מכניש כ"ע יומא חד בשתא וספדי עליה וכיומא דשוקא הוה עכ"ל.

וראה במעבר יב"ק (מאמר שפתי צדק פרק י"ז י"ח) שהקריק שמיתת הצדיקים הוא חופה עליונה שלהם ולכן נקרא הילולא יע"ש, וע"ע בשו"ת תורה לשמה (ס"י תצ"ג) שביאר גדול התיקונים הנעשים ביום זה, וסוד ה' ליראי.

2. כמבאר ברש"י שם מתקבצים ת"ח מכל סביביו "ובאים על קברו".

ובמהר"ל (הל' תענית עמ' ע"ה) כתב וז"ל דבית הקברות מקום מנוחת הצדיקים, ומתוך כך הוא מקום קדוש וטהור, והתפילה נתקבל יותר עכ"ל, ומן הראוי להעתיק מש"כ בדרשות הר"ן (דורש השמיני) וז"ל והרמב"ם ז"ל כתב בסוף סדר "והיה עקב" (דברים יא, כב) ויתכן באנשי זאת המעלה שתייה נפשם גם בחייהם צורה בצורר החיים, כי הם בעצמם מעון לשכינה וכו', ולפיכך בהמצא החכמים והחסידים בדורות יהיה השפע שופע עליהם, ובאמצעותם אפשר שיהיה שופע על כל המוכנים מבני דורם, וכ"ש לאותם שהם מתקברים אליהם ומשתתפים עמהם, ולא בחייהם בלבד, כי גם אחרי מותם מקומות קברותיהם ראויים להמצא השפע שם בצד מן הצדדים, כי עצמותיהם אשר כבר היו כלים לחול עליהם השפע האלקי עדיין נשאר בהם מן המעלה והכבוד שיספיק לכיוצא בזה, ומפני זה אמרו רז"ל (סוטה לד; תענית כג:) שראוי להשתטח על קברי הצדיקים ולהתפלל שם, כי התפילה במקום ההוא תהיה רצויה יותר, להמצא שם גופות אשר חל עליהן כבר השפע האלקי עכ"ל.

3. מהר"ל (שם), והביאו הבאר היטב (ס"י תקפ"א ס"ז), והמ"ב (ס"ק כ"ז).

4. ראה בגשר החיים (ח"ב פרק כ"ו שהאריך בזה והוכיח כן מדברי הזהר פרשת אחרי, ומהא דכלל (סוטה לד:) שנשתטח על קברי אבות ואמר בקשו עלי רחמים שנאצל בעצת מרגלים, ע"ש.

5. כמבאר ברש"י (שם) ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם, ובדברי רש"י מבואר שהעיסוק לא היה דווקא במשנתו של הנפטר

בשבילי רבוה"ק

הרב שמואל קרימלובסקי

אם אכן הוא נימוח'

וכי יריבון אנשים והכה איש את רעהו באבן או באגרוף וגו'. עוד יאמר, ד'צאנץ' קאי הי"ה"ר הקרוי אבן, וכמאמרם וז"ל 'אם אכן הוא נימוח' דלע"ל יכח הקצ"ה הנקרא 'איט' ויעצירו מן העולם. וכן כשם שאבן שהוא ממין הדומם נצרך לפני שאר מיני הצריחה, כ"כ הי"ה"ר נכנס נאדם תחילה וקודם לזר טוב. 'או צאנרין', שעתיד להכות את אומה"ע ההולכים ומתקיימים את ישראל, והם הגורמים למטאחיהם. 'ולא ימות' ואע"פ שלא הגיעה העת לציטול הי"ה"ר לגמרי עד לע"ל, מ"מ 'יפול למשכב', ומצטל הקצ"ה במקצת את כוחו להקל מהאדם את עונו. וכן איתא בגמ' שהי"ה"ר הוא אחד מד' דברים שהקצ"ה מתחרט על צריחתו, וכדמכתיב 'אשר הרעותי'. וכבר פי' בזה דו"ר רבי יצחק מנעשני זצוק"ל, דלא יתכן שיצא האדם ללא ידע"ר, שהרי צלעדי יצטל הצמירה, וגם לא יעלה על הדעת שניזר לזון לפניו, אלא שמחרט הוא מלשון חריטה, שחרטה ועומדת לפני הקצ"ה רעת הי"ה, ומה שלולי צריחתו היו הכל עושים רזון, וזה מתצטל קטרוג הי"ה. (נחלת דן – פרשת משפטים)

הדור החי, אי לוקחים צדיק אחד מן העולם שיבא לשבת שם, אך שמעתי או ראיתי באיזה מקום שהולכים שיושבים אף הם בב"ד של מעלה יש להם פחד גורא כי אם יחמירו בדין יהיה עליהם תביעה שהכאיבו ליהודים ואם יקלו בדינם יהיה עליהם תביעה שזלזלו בכבודו של מקום, ומעכשיו יובן שמי שמיקל בלא סיבה בדינם של הבאים לידון יש בזה זלזול כלפי הבורא. ונחזור לעניינינו שכאשר נמצא בפסוק רמז להקל בזה אפשר להקל עפ"י מה שנאמר בתורה.

הוי אשור שבט אפי

ונבוא לבאר את הפסוק לפי מה שדרש רבינו, שאע"פ שלעתיד לבא יקח הקב"ה נקמתו מן המלאך המות ומאומות העולם שעשו לישראל צרות גדולות ועל הכל מה שהחטיא אותם ויעביר אותם מן העולם, אך זה רק לעת"ל ומה נעשה קודם לזה, ולזה דרש מן הפסוק שבאמת א"א להעבידם לגמרי אבל להתיש כחם אפשר אע"פ שעדיין לא הגיע התיקון השלם, כי באמת מוכרח שיהיה בחירה בעולם אבל כאשר נתגבר כחם להחטיא את ישראל ונתגבר כח הטומאה וכמעט שא"ל לעמוד נגדו איז דכאי להחליש אותם, וזה הרמז, וכאשר יכה איש זה הקב"ה את האבן שהיא היצה"ר ואת אומות העולם שהם אגריו וכמו שנאמר בפסוק הוי אשור שבט אפי. שהקב"ה קורא לסנחריב מלך אשור שהוא המקל להכות הרשעים, ואע"פ שלא ימות דהיינו שלא יתבטל כחם לגמרי בכל זאת הוא יפול למשכב ויחלש כחו.

ביטול קטרוג היצר

והביא ג"כ את מאמר הרה"ק מנעשני שהקב"ה מתחרט על בריאת היצה"ר, שהכוונה שהקב"ה חרט והעמיד לפניו את קושי היצר ובוה יש תועלת שיהיה ניכר שישאל קרובים לאונס וכמו שיכורים וא"א לדון אותם בחומרה.

ויש בדברים אלו תקוה גדולה ותוספת חזוק למי שבא לשוב בתשובה ומזדקרת ועולה לפניו הפחד שמא אחר שיקבל על עצמו ללכת בדרך הטוב אז יזדמנו לפניו נסיונות קשים שלא יוכל לעמוד בהם ובפרט אם מרגיש שהפקיר את עצמו עד שיתן ליצה"ר רשות לנסותו ואז הנסיון קשה הרבה יותר מאשר כשכא ע"י צד הטוב, וע"י אליהו הנביא וזו תהיה נחמתו שהקב"ה יודע את הקושי ויעוצר את היצה"ר כאשר בא למקום ששם הנסיון קשה כ"כ עד שא"א לילדו אשה כמצב כזה לעמוד לפניו.

המשכת חיות

התורה כוללת כל מה שיש בעולם ולכן חוץ ממה שיש בה הוראת הלכות ודרך חיים יש בה גם את כל הנהגת העולם ועל דרך זה אמרו שכיון שקב"ה אסתכל באורייתא וברא עולמא לכן לפי איך שלומדים ומבינים ופוסקים את הבנת דברי התורה כך ע"י זה נגרר מציאות הדברים בעולם, וכמו שהיו צדיקים שכאשר בא לפניהם חולה מסוכן היו מפלפלים בהלכות טרפות עד שהוציאו בירור שבהמה שיש לה מיחוש כזה אינו טריפה ומכח זה המשיכו לו כח חיים.

מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא

ולא רק הנהגת המציאות נכתב בתורה שזה כולל את חכמת הילוך השמש וסיבוב הכוכבים ואת צמיחת העצים ושאר פירות האדמה והעץ ואת בריאות הבהמות וכח ההתרבות שלהם אלא גם את הנהגת המשפט, דהיינו שמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, ולכן בבית דין של מעלה כדי לפסוק את הדין צריכים להתחשב במה שנאמר בתורה איך לשפוט בענין כזה, כגון פסק הר"ן שאב שמחל על כבודו כבודו מחול ומלך שמחל אינו מחול מתוך זה נעשה החילוק שאומות העולם אין להם מחילה שהם כעבדים ומלך אינו יכול למחול אך כלל ישראל שנקראים בנים מועיל להם תשובה שימחול הקב"ה על כבודו ולא יענישם.

היפך מידת הדין לרחמים

ושמעתי בשם הרה"ק מפרמישלאן שאמר על דרך הצדיקים לדרוש מן הפסוקים דרשות לזכות ישראל, משום שאסור לבן לומר לאביו עשה כך ועשה כך אלא כשצריך להעיר אותו על דבר יאמר לו אבא כך כתוב בתורה ולכן אין לצדיקים זכות לערער את הנהגת הקב"ה, ואף כאן פסקו בב"ד של מעלה פסק של גבורות והיפך החסדים ולכן הם רק אומרים אבא כך כתוב בתורה.

רמזים בתורה

ואוסיף עוד מה שהבנתי בדעתי הקלושה שמאז הוקשה לי אם ישנם צדיקים בב"ד של מעלה ורצונם להטיב לנשמות ישראל ופיקוק תמיד הדין לטובה, ולמה אמרו שכאשר הדורות החיים מתרחקים מהבנתם של הצדיקים שבב"ד של מעלה דממילא הם זקוקים להחמיר בדינם כי אינם מבינים את הקושי והבלבול של

ההערה הקטנה ב'מסוף' שריגשה את מערכת 'יודעי תורתך'

מאחורי הקלעים של עשרות ההודעות, הדיווחים, והתרומות שנכנסות בכל שבוע אל מערכת 'יודעי תורתך', מסתתרים לא פנים רגעים קטנים שמחממים את הלב. השבוע, רגע כזה הדהד במסדרונות הארגון, והפעם, בזכות שורה אחת זעירה שנכתבה בשולי טופס הוראת הקבע.

הודעת התרומה עצמה לא הייתה אירוע חריג: עוד תורם ממסוף בית המדרש בבני ברק שהחליט להצטרף למעגל הולך וגדל של תורמים קבועים ולהקדיש מהכנסתו לארגון בהוראת קבע חודשית. אך מה שתפס את עינינו הייתה דווקא ההערה הקטנה שצורפה לטופס הדיגיטלי מספר ההוראה: 1782775 של הה"ק הטריה שהוקמה זה עתה למשך 12 חודשים, וחרגה מהרגיל. הסיבה - כמה מילים שנרשמו בהערה:

"כהקרה על הזכות להשתתף בתוכניות המיוחדות."

לא לעילוי נשמה. לא לרפואה. לא להצלחה. פשוט תודה. תודה על הזכות ללמוד, להשתתף, להשתנות.

התקשרנו אליי, רק כדי לומר 'תודה', וקיבלנו שיעור באהבת התורה:

אני אברך בכולל להוראה של מודז'ץ בבני ברק, נשמע הקול מעבר לקו, וכל הלימוד שלי קיבל תפנית מאז שהצטרפתי לתוכנית 'כתר תורה הלכה'. סדר היום שלי קיבל חיים חדשים, ופתאום יש לי תכלית, יש לי מטרה, וגם סיפוק. אני יודע את החומר, ומגלה שאני יכול הרבה יותר ממה שחשבתי.

בשבוע שעבר קיבלתי מלגה מכובדת בסכום של למעלה מ-1,600 ש"ח, המשיך במטרה לספר על מהות התרומה, אבל ההתרגשות לא נבעה מהסכום, אלא מהעובדה שהוא העיד על הדרך שעשיתי, על זה שאני באמת 'יודע תורה', ובאותו רגע אמרתי לעצמי: לארגון כזה שמצמיח באמת בני תורה, לא בסיסמאות אלא במעשים, חייבים גם להחזיר, והחלטתי להצטרף בהוראת קבע. אני רוצה שבזכות התרומה הקבועה שלי גם אחרים ירגישו את מה שאני מרגיש, ואני רוצה שמקום כזה שצומחים בו באמת בני תורה - ימשיך ויתעצם! סיים בהתלהבות גוברת.

ולנו לא נשאר אלא להתרגש יחד איתו.

הסיפור הזה ממחיש יותר מכל את מהות 'יודעי תורתך'. תרומה ליודעי תורתך היא הרבה יותר מההוראת קבע: זו אמירה. זו שותפות נצח במעצמה של תורה שמצמיחה ומעניקה לכל לומד את החיבור הפנימי והאישני שלו לתורה הקדושה. היום זה היא הוא - מחר זה אנחנו!

לקראת יומא דהילולא של רבינו בעל ה'נחלת דין' זיע"א

מובא ליקוטים על בעל ההילולא מתוך דא"ח מיבלחט"א
ב"ק מרד אדמו"ר שליט"א

- חלק ב' -

ע"פ "אסורה נא ואראה" דהול"ל אגושה נא ואראה, אלא כי בבוא לאדם איזה הרגשה גדולה ממחזה שראה, אין הוא מסוגל באותו הזמן מתוך ההתרגשות העצומה להשיג גודל המראה אשר ראה. ז"ש משרע"ה אסרה נא ואתרחק מכאן ואז ואראה. כ"כ לענינו, ככל שמתרחקים מרגישים גודל החיסרון של הרבי צוק"ל. אין לנו שיעור אלא התורה הזאת, להתחזק בירושה שהוריש לנו, "נחלת דין" ביום הנחילו את בניו את אשר יהיה לו ס"ת תורה, ויש להוסיף דה"ר בגימטריא מ"ב, "ודברת בס", כל דיברנו יהיו בתורתו. ויעזור השי"ת שיקוצו וירוננו שוכני עפר במהרה. שני גדולי ישראל אמור בלוויה [לא סברתי לומר דברים אלו אך זה יוצא ממילא], כמה צדיקים נסתלקו בתקופה קצרה. ואמר אחד מהם, שכל הלוייה בכה, שמא "מפני הרעה נאסף הצדיק", ומי יודע איזו רעה מתרגשת על כלל ישראל. יעזור השי"ת-דאדברה, יתקיים בנו "מיתת צדיקים מכפרת", וכלל ישראל יוושע בשפע ברכה והצלחה.

(שוה"ט במלאות השלושים כ' תמוז תשס"ו)

כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה דבר בקדשו כמה פעמים, אשר בצעירותו היה מתפלל על המון העם תינוקות שנשבו, שמקפידים במיוחד להימצא בבית הכנסת בתפילת כל נדרי, והיתה כל הרחבה שלפני בית המדרש מלאה אנשים ונשים. ומה מצאו מיוחד בתפילה זו דוקא. ובאמת היה דו"ז חתן הרה"ק רבי דן ראדוילער צוק"ל, מקפיד ליכנס לבית הכנסת בכל יום כפורה, רק לתפילת מעריב, ולא היה מקדים לתפילת כל נדרי, עין שלא חפץ לאבד את ההתלהבות וההכנות של ערב יום הקדוש.

והוסיף כ"ק אדמו"ר צוקללה"ה, דברבות הימים כבר היה מבין זאת [נסתם ולא פירש]. ובאמת רואים יהודים מכלל ישראל - עמך - פשוטי עם, שהניצוץ היהודי שבקרבם מתנוצץ במיוחד בימי הגנואים, ויש ביניהם כל מיני דרגות. יש שבאים אך לשמוע התקיעות, ויש שמנצלים את בואם לבית הכנסת וכבר מקדימים ובאים לתפילת שמו"ע.

אולם ידוע כי חסידים ואנשי מעשה, היו משליכים עיקר מהווים על המזמורים שאומרים בתחילת התפילה ומכונים "פסוקי דמזמרה". וידוע עד כמה היו חסידים הראשונים משתדלים מאוד במזמורים הללו, לאמרם בחיות ובהתלהבות בלתי שיעור. ובהרבה מקומות וחוגים מעמך בית ישראל, זהו מעיקר עבודת התפילה. כנודע מסה"ק למה נקראו "פסוקי דמזמרה" - מלשון זמירה. שבכח פסוקים הללו זומר כל המקטרגים ופותח לפניו, שערי תפילה, ובדואי התפילה שאחרי כן כבר באה יותר בקל, אחר שהקדים וכבש דרך לפניו לומר כל המקטרגים.

וידוע לכלל אנ"ש, עד כמה היה אדמו"ר צוק"ל מקפיד ומשתדל בענין זה, וכל רואיו יעידו איך היה מקפיד באמירת פסוקי דמזמרה, בקול רם ובמתינות, עומד על מקום אחד ולא יסיר עינו מן הספר שלפניו. וניכר הדבר, על שובקש להורות ולכבוש דרך לבנים, ומצפה אשר ממנו יראו וכן יעשו - הדרך אשר ילכו בא. ופעמים שהתבטא והעלה מרה בנפשו, על שאין הציבור מקפיד על זה ואינו מכיר בחשיבות הדבר.

(שוה"ט רעווא דרעוויק פ' ראה תשס"ו טעלו סטון)

היום היארציית שלאדמו"ר ז"ע, ואמר פעם עצה בענין קדושת המחשבה, שאם תחשוב על דבר מסוים, שאם היו שואלים אותך מה מחשבתך עכשיו, ולא תוכל לענות מפני הבושה, סימן שאינה מחשבה ראויה. (שוה"ט ליל כ' סיון תשע"ד)

נמצאים כעת ביומא דהילולא של אדמו"ר הרה"ק בעל הנחלת דן ז"ע, ראיתי מביאים בשם ר' אברהם רביץ ז"ל, שבשעתו כשהייתה ישיבה משותפת של ב' מועצות גדולי התורה, מכל האדמו"רים וראשי הישיבות, בחרו לקיימה בביתו של אדמו"ר צוק"ל, כי רק הוא ז"ע היה לו היכולת לאחד ולחבר כל הדרכים והשיטות, בכוח התורה ובכוח אהבת השלום שהיה מצוין בהם, מעין הדברים אשר דברנו לגבי אהרן הכהן שבכוח השלום והתורה נמסרה לו דייקא מצות הדלקת המנורה מקשה אחת, כי היה אדמו"ר צוק"ל רואה הטוב שבכל איש ישראל, אוהב שלום ורודף שלום, 'רודף' שלום היינו לחפש דרכים ועצות כיצד להשיג שלום, לכן כשם שמייתת אהרן הייתה לה שייכות לכל כלל ישראל, כן ביומא דהילולא של אדמו"ר צוק"ל יכולים כולם להתעלות ולהתרומם, ז"ע.

(שוה"ט כ' סיון תשפ"א)

ואף אנחנו בעמדתנו ביומא דהילולא של אדמו"ר ז"ע, עלינו לזכור כי עיקר כוחו היה בתורה הק', ואם נשתדל אנחנו לילך בדרכיו להתחזק בעסק ויגיעת התורה, לקשר אליה כל אורחות חיינו, נזכה לסיוע מעל לדרך הטבע, כפי שהמשיך לנו ישועות והשפעות בחיי חיותו. ית' ה' שלמדו תועים בינה, וארברא יוסיף ויתחזק כח התורה בכלל ישראל, ובזכותה נגבור על כל איבינו, עד הגאולה השלימה במהרה בימינו. זכותו של אדמו"ר צוק"ל תגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

(שוה"ט כ' סיון תשפ"ד)

אדמו"ר צוק"ל, איש אשר רוח בו, כל הילוכו וכל מהלכיו בדרך אחת - "דרך התורה", ומשום הכי יכל לסבול כל א"ו, ומקטן ועד גדול מצאו אותו ראוי לסובלם. כפי שהעידו גדולי ת"ח שהרגישו שתופסים אצלו מקום ונטועים בליבו, ולעת הזו מרגישים גודל החסרון. ונודמן שסיפר לי [וראוי לציין שהיה זה יוצא מן הכלל לפי שמעולם לא סיפר לי מעשים שקרו בב"ד ובודאי כוונתו הייתה להראות לנו את הדרך אשר ילכו בה] היה אחד שבא למסור עדות בב"ד, והדיינים ביקשו לפסולו משום שהיה נראה כלפי חוץ מחלל שבת בפרהסיא פסול לעדות, ולאדמו"ר עמד על דעתו שכל איש ישראל מוחזק כשרות עד שיתברר אחרת, ומדוע לפסול אותו רק לפי מראה החיצוני, יש לקבל עדותו ללא שום דופי. ובאמת נתברר, שהיה גבאי בבית כנסת. והיינו, שצריך להיות כל עניין מוכרע ע"פ תורה, ולא להימשך חלילה אחר הרגשת הלב. ופעם התבטא "להיות קנאי זה קל שבקלים, אבל עיקר עבודת המידות, היינו ההילוך ע"פ תורה דייקא". כל הילוכי היו ע"פ תורה, וממילא לא בא לכלל טעות.

(שוה"ט במלאות השלושים כ' תמוז תשס"ו)

אדמו"ר צוק"ל, כל הלך חייו ע"פ תורה. כל מאורע שבעולם, וכל שאלה שעלתה ובאה לפניו להכרעה, כל מגמתו איך להביא בתשובתו אסמכתא וסברא מחז"ל, לכל עניין מצא שורש ומקור בחז"ל. ובאמת, כל שאלה שנקרית בימים אלו לכל אנ"ש באשר הם, שואלים את עצמם מה היה הרבי צוק"ל משיב על זה, והגם שלא נוכל להשיג מסקנותיו, מכל מקום מעלים בדעתם איך נוכל להשיב על שאלה זו ע"פ תורה. זאת הייתה דרכו מאז ומעולם, ואת דרך התורה הזו הנחיל לבני עדתו.

(שוה"ט במלאות השלושים כ' תמוז תשס"ו)

ימי השלושים כלו, אבל גודל האבידה ניכר דווקא ככל שנוקף הזמן, וכמו שפירש אא"ז האמרי שאול צוק"ל

תשע עשרה שנה חלפו מאז נתבקש כ"ק מרן הרבי הנחלת דן ז"ע לשיבה של מעלה, ודומה כי היה זה אך לפני ימים אחדים. עדיין דמותו הקדושה כמו ניצבת לנגד עינינו, עדיין משתפכת ערגתו הכוספת באוזנינו, עדיין יוקדת אשו הבוערת בליבנו.

כתלי בית המדרש יוכיחו. האווירה בבית המדרש ובשטיבל'ך דחסידי מודז'ץ מעלה הרגשה, כי רוחו הגדולה של הרבי עוֹדֶנָה חופפת על קהלינו, על כולנו. עלינו ועל דורותינו.

עתה, לקראת יומא דהילולא קדישא הי"ט שיחול בכ' סיון הבעל"ט, פנינו אל נכדו חביבו, מורינו הרב הצדיק רבי דוד דב שליט"א, בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ראש כולל להוראה בבני ברק ורב דקהילתנו בביתר עלית, וביקשנו להעלות אי אלו ניצוצות אור וגיצים בוערים מן האש הגדולה שליהטה בראש המחנה, לשמוע את ההד הבוקע מן הקולות והברקים שנחקקו בלבבות.

"כאשר ביקשני פעם מאן דהו שאתאר לו על אהבת התורה המפורסמת של הרבי הנחלת דן זצ"ל, סירבתי", פותח הרה"צ רבי דוד דב שליט"א, ומקדים בהסבירו: "אמרתי לו כי אין כאן הרבה מה לדבר. מי שהכיר אותו ופקח את עיניו, ראה להבת אש בוערת של אהבת תורה, ואילו מי שלא הכירו - איך יבין? הלא סיפורים, אם ישנם, מגמדים ומקטינים את עוצמת הענין. וכי סיפור חד פעמי הוא זה? משהו שקרה פעם או כמה פעמים? הרי אלו חיים שלמים באור פני מלך, צורת חיים ומסכת חיים שלימה של אהבה ויראה ודביקות ואהבת תורה ורוממות.

"אולם", ממשיך וממתק רבי דוד דב שליט"א, "בספר הקדוש 'אמרי אש' (פרשת וילך) מבוארים דברי רש"י בתחילת פרשת וילך, שם מצטט רש"י וכותב 'וילך משה. וגומר', מבלי להוסיף ביאור או פירוש על מילות הפסוק. ובפשטות זהו ציון לתחילת פרשת וילך, אך כנודע אין בדברי רש"י הק' אף לא אות אחת מיותרת. וביאר הרבי ה'אמרי אש' ש'גומר' מלשון לימוד, והיינו שה'וילך משה' - עצם תהלוכותיו של הצדיק גם מבלי שיאמר דיבורים, הרי הם 'וגומר' - לימוד גדול המה.

כי כאמור, אין אלו סיפורים כלשהם אלא מהלך של חיים שלמים של עבודת ה' ללא שיור. בהביטנו אל תהלוכות חייו של הרבי הנחלת דן, נתבונן על אי אלו ציונים מתוך התמונה המלאה, ויהיו אלו לימוד והתעוררות לעבודת ה'. בכך נזכה ל'וגומר' מתוך ה'וילך משה'.

בשמים ממעל

זכות היתה לי בשנות בחרותי, להיות סמוך על שולחנו הטהור בסעודות שבת קודש במשך שנתיים ימים. באותה תקופה, היה הנחלת דן עורר את סעודתא דמהימנותא בכל שבתות השנה במקום שבו הוקמה הסוכה מדי שנה בחג הסוכות, ורגיל היה לומר על כך בדרך צחות, שבכל השנה הוא יושב ב'דירת עראי'. אולם לא היתה זו סתם

איש על העדה

לקראת יומא דהילולא קדישא, מוגשים בזאת ניצוצי אורה מפרקי חייו ומשנתו הטהורה של **כבוד קדושת מרן אדמו"ר בעל הנחלת דן זצוקללה"ה**, מפי נכדו מורינו הרה"צ רבי דוד דב שליט"א, בן **כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א**, ראש כולל להוראה בבני ברק ורב דקהילתנו בביתר עלית • התביעה להתעלות מתמדת והדרישה להתמסרות מוחלטת אשר נראתה לכל באי היכלו • ההנהגה העילאית שוהלכה כנגד רוחו של כל אחד ואחד • ההכנעה והענוה בלימוד התורה הקדושה של אוהב התורה הגדול • המיית לב מתגעגע

ליפא ונשל

אמירה בעלמא, אלא דרך חיים. כי כל חייו של הרבי זצ"ל בעלמא הדין, היו מקשה אחת של 'התקן עצמן בפרוודור כדי שתכנס לטורקלין' (כלשון המשנה, אבות ד טז). כל ימיו עלה מעלות רמות במדרגות הדבקות בה', בעמל וביגיעה ובתביעה עצמית בלתי מתפשרת.

רגיל היה לצטט את דבריו של הרבי ה'דברי ישראל', על תפילתו של יעקב אבינו (בפר' ויצא, בראשית כח ז) 'ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש', שיעקב אבינו לא נתן דעתו על צרכיו הגשמיים, ותפילתו היתה על לחם ובגד רוחניים. לחם היינו התורה הקדושה הנקראת לחם (סוכה נב. ע"פ משלי ט ה' לכו לחמו בלחמי'), ובגד רומז למידת הענוה - לכסות

ולהסתיר את עצמו (ה'דברי ישראל' שם מקשה מדוע ביקש יעקב אבינו רק לחם לאכול ובגד ללבוש, ולא ביקש בית לגור בו, וביאר שתפילתו היתה על רוחניות, וא"כ על תורה וענוה (המרומוזים בלחם ובגד) שייך להתפלל, אולם ביתו של יעקב אבינו מרמז על יראת שמים, ככתוב (עובדיה א יח) 'והיה בית יעקב אש', ואש היינו יראה ופחד. והלא על יראת שמים לא שייך להתפלל, שהרי 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים' (ברכות לג:)).

והיה זה בבחינת 'הוא - היה אומר', כי זאת ראינו תמיד, שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של תורה ויראת שמים ודביקות בה', וכל היתר בעיניו הבל הבלים. הוא לא שכח לרגע את תכלית חייו ואת מטרתו בעולמו, ומתוך כך הרוחניות היתה אצלו עיקר העיקרים והגשמיות בקושי טפל. ואין הכוונה רק להבלי העולם הזה או נוחיות אשר מאן דכר שמייהו, אלא על כוחות גופו שהוא לא חס עליהם. כאשר סבר כי מוטל עליו להוסיף ולהתייגע בעבודת ה', לא העניק לעצמו הנחות ולא ויתר על קוצו של יו"ד מעבודתו הקדושה - ואפילו לא בימי מחלה וייסורים קשים.

בכל זמן ובכל מצב, היה דורש להוסיף ולהתעלות. בלכתו פעם לטייל עם בן דודי הרה"צ רבי שמואל אליהו לנדא מדרהאביטש זצ"ל, ראה עץ שנעקר ממקומו ונפל ארצה זמן מה קודם לכן, ובמקום שבו נשבר הגזע החלו לבצבץ עלים חדשים. "הרואה אתה?" החווה לו, "האדם עץ השדה (דברים כ ט), בדיוק כמו האילן הזה כך גם האדם - גם אם נפל ונחבט אֵל לו להתייאש, כי תמיד אפשר לפרוח וללבלב מחדש".

ואם בישיבה בסוכה עסקינן, אספר מעשה באברך שנכנס אליו בימי ראשית שנה, לאחר הימים הנוראים. שאל אותו הרבי זצ"ל היאך חלפו עליו הימים הקדושים, והלה השיב כי זכה לחוש התעוררות והתעלות גדולה. נהנה הרבי לשמע הדברים, ואחר אמר לו: "כפסוק (דברים ד טז) כתוב 'בשמים ממעל ועל הארץ מתחת', ולרמז בא כי גם כאשר יהודי מתרומם בבחינת 'שמים', עליו לדעת שיש עוד 'ממעל' ותמיד הוא יכול וצריך להוסיף ולהתעלות יותר ויותר, ומאידך גם 'על הארץ' יש לדעת כי נדרשת זהירות רבה שלא לרדת 'מתחת' עוד יותר למטה".

והוסיף הנחלת דן וביאר, כי על כן לאחר הימים הנוראים יוצאים לשבת בסוכה אשר הכוכבים נראים מתוכה (כנפסק לכתחילה בשו"ע או"ח תרלא ג), כדי לדעת שגם לאחר ההתעלות הגדולה שזכינו לה ביום כיפור, אפשר עוד להוסיף ולהתרומם עד גבהי מרומים.

כי זו היתה דרכו בדרישה מעצמו ומהנאותים לאורו: לעולם אין להסתפק בקיים, תמיד יש לשאוף ליותר.

איתנים - דתקיפי במצוות

היו שאמרו כי הנהגתו היתה הנהגה של תקיפות. ואמנם, מתוך אהבת ישראל שגאתה בליבו כלפי כל יהודי, והתמסרותו לכל אחד כאב לבן ממש (כמסופר להלן), לעתים ראה לנכון לדבר בתקיפות מסוימת - וכך עשה. אולם בראש ובראשונה היה תקיף כלפי עצמו בעבודתו את קונו, והיה תובע מעצמו בדרגות עילאיות שאינן שייכות לדורנו כלל.

וכפי שסיפר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ב'שלושים' לפטירתו בבית המדרש, ואף הגיד זאת מיד עם הסתלקותו, כי בשיחה שהשמיע באזניו אביו זצ"ל בשנות בחורות, אמר לו: "עדיף שבחור יקבל על עצמו קבלות טובות קלות יחסית, כדי שיצליח להתמיד בהן, לדוגמה, אני קיבלתי על עצמי, שלא אחשוב אף פעם מחשבה כזאת, שאם ישאלוני על מה אני חושב אתבייש לענות. כך תמיד תהא מחשבתי שמורה ונצורה מכל דבר שאינו כרצון הקב"ה". והלא גדלות בלתי נתפסת היא זו, לשלוט על המחשבה יום אחר יום שעה אחר שעה לאורך כל שנות החיים! (וראה בספה"ק 'זאת זכרון' להרה"ק הרבי מלובלין זי"ע (פרשת בהר בחוקות) "אך מי שזוכה לנשמה ויש לו מחשבה טובה, זאת נקרא יובל, על שהוא חירות מן יצר הרע, וזהו דביקות הבורא ברוך הוא", ע"ש במעלת שמירת המחשבה בתמידות). והוא אמר זאת כדוגמה לקבלה טובה קלה...

עד זקנה ושיבה

בדרכו זו - לתבוע מעצמו בתקיפות להשקיע כל כוחותיו ואף מעבר לכך בעבודת הקודש, המשיך כל הימים ואפילו כאשר נפל למשכב וחלה את חוליו האחרון ממנו לא קם.

כך היה בשבת האחרונה בה הנהיג את הציבור בבית המדרש - שב"ק פר' כי תצא, י"ג אלול תשס"ה, כאשר לביל שבת קודש ירד באפיסת כוחות ממש לבית המדרש, באמרו כי רצונו להשתתף בשמחת ה'שלוש-זכר' שערך אז הרב עזריאל יעקב לרנר שליט"א. כוחותיו כבר לא עמדו לו ובקושי רב הצליח לעלות בחזרה לביתו לאחר הטיש (, ואכן למחרת בשבת בבוקר כבר לא ירד לבית המדרש ובמוצ"ש נסע לבית החולים), אך הוא לא הסכים להישאר בביתו בשעה שתלמידו כבנו עורך שמחה למטה.

גם על ערש דווי, ניכר היה איך הוא תובע מעצמו בכל עת לעשות ככל יכולתו. באחת השבתות בהן שהיתי לצידו בבית החולים באותה תקופה, לפתע, סימן ה'נחלת דן' בידו וביקש את הספודיק שלי. חפץ היה להיות מעוטר כראוי לכבוד שבת, גם בעודו במיטת חוליו. זמן מה לאחר מכן, שוב החלו שפתי רוחשות. התאמצתי להבין את דבריו, ושמעתי כי הוא מבקש שניקחו לו טבול במקווה. אמנם לא היתה אפשרות לעשות זאת בשל הסכנה ואף הוא זצ"ל ידע זאת, אולם הוא השתוקק לטבול במקווה בשבת קודש... על כך היתה נתונה דאגתו גם בזמן שכזה.

בפעם אחרת, ראיתי שדבר מה מפריע לו ואינו נותן לו מנוח. הבחנתי כי הכיפה שעל ראשו הוסטה מעט ממקומה. מיד ניגשתי להיטיב את הכיפה לראשו, ועל אתר היה שבע רצון.

כאשר חלה הטבה כלשהי במצבו הבריאותי, שוחרר קמעא לביתו, והוא עדיין חולני מיוסר וחלוש ואפילו הדיבור קשה עליו. בא אז יהודי יקר ממקורביו לבקרו, כשהוא מלווה בבנו הבחור, ולפתע כתב הרבי ומעיר שיש להעמיד מחיצה כראוי, משום שנמצאים כאן אורחים ומסתובבת בבית נכדה ילדה...

"מאה פעמים - ואחד"

ואותן תביעה עצמית ומסירות נפש שליוו אותו כל ימיו בכל חלקי עבודת ה', ניכרו בייחוד בעמלו הרב ביגיעת התורה.

היתה זו התגלות מופלאה של ענוות חן והכנעה בפני התורה הקדושה, אותה זכה ללמוד ולדעת, כאשר אותו אוהב תורה מופלג אשר אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה שאהב הרבי זצ"ל את התורה בוז יבוזו לו; אותו למדן וגאון עולם אשר כל

רו לא אניס ליה וכל התורה פרוסה על כף ידו; אותו תלמיד חכם עצום שלכל ענין ושאלה מביא על אתר הוכחות מים התלמוד; אותו רבי נערץ אשר רבים מהלכים לאורו והמוני מעריצים משחרים לפתחו - חש עצמו כמי שאף עומד בתחילת הדרך. מי כמוהו יכול לשמוח שזכה להשיג כתר של תורה, אך הוא אינו מניח לעצמו לחוש כך, אלא נוקש על פתחה של תורה ומבקש לזכות להתעלות בה.

חז"ל אמרו (הגיגה ט): שההבדל בין עובד אלקים לאשר לא עבדו הוא, ש'אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד'. ולכאורה תמוה - וכי פעם אחת נוספת של לימוד פרקו כל כך משמעותית, עד שהלומד 'רק' מאה פעמים נחשב לעומתו כמי שאינו עובד אלקים? וביאר הרבי ה'דברי ישראל' ששונה פרקו מאה ואחד היינו, שגם אחר שלמד מאה פעמים הוא עדיין מרגיש כמי שאוחז בפעם הראשונה.

זו בדיקו ההגדרה שאפינה את גישתו של הרבי זצ"ל, וכפי שאמר פעם בחביבות לבחור חריף שנכנס אליו: "שמעתי שאתה לומד טוב בישיבה, ברוך ה'. אך יש לזכור: 'ועדיין לא הגעת לרועי בקר' (יבמות טז). (מקור הביטוי מדברים שאמר יונתן אחיו של רבי דוסא בן הרכינס (שהיה מבית שמאי) לרבי עקיבא (שענה על קושיותיו והכחיד בבית הלל), 'אתה הוא עקיבא ששמן הולך מסוף העולם ועד סופו? אשריך שזכית לָשֵׁם, ועדיין לא הגעת לרועי בקר'. אמר לו רבי עקיבא, 'ואפילו לרועי צאן'. [רועי בקר אינן בקיאות בדיון, ורועי צאן רשעים ניהנו דסתם רועי בהמה דקה גולנין ניהנו] (רשב"ם ב"ב קכח).]] ומתשובת רבי עקיבא נראה, כי אכן גם מי שזכה לכותרה של תורה, מן הראוי שיחוש עצמו כמי שטרם זכה להשגות בתורה"ק)....

וכך גם היתה ההרגשה אצלו: אחר שיגע כל כך הרבה בתורה, אחר שהתמיד בה ודבק בדבריה בכל רגע פנוי ושאינו פנוי, אחרי שזכה להרגיש בפשטות שהם חיינו ואורך ימינו וכפי שחשו כל הבאים בצל קורתו, ואף אחרי שראיתיו לא פעם בשעת נמנום-מנוחה שפיו ממלמל דברי תורה מתוך שינה - עדיין הוא הרגיש 'ואחד', עדיין עשה זאת בכזו פשטות ומבלי 'לעשות עסק' מכן, כביכול אין בכך שום גדלות, כאילו דבר מצוי הוא שיהודי נותן את כל ימיו ולילותיו על התורה בכזו אהבה ודביקות, בכזו חיות ו'פרישקייט'.

דוגמה לדבר, ניתן לראות בהפתעה שאחזה רבים לאחר הסתלקות אביו הרבי האמרי אש' זי"ע, כאשר לפתע נודע להם על גדולתו הקמאית בתורה. ידעו כולם כי בנו של הרבי מנצל את עתותיו ללימוד התורה, אך רוב הציבור לא שיער

מדי בוקר, היה פותח את סדר יומו בטבילה במקווה ובלמוד דפי גמרא, לכל הפחות שעתיים קודם התפילה. וזכורני הזדמנויות שונות בהן כמעט לא הספיק לתת לגופו מעט מנוחה, כדוגמת לילות בהם התקיימו שמחות נישואי צאצאיו. פחות משעתיים חלפו מאז הסתיים ה'מצוה טאנץ' - וכבר הפציע יום חדש והגיע זמן תפילת השחרית, והרבי זצ"ל לא הפחית מעבודת הקודש ופתח בסדר יומו הגדוש והעמוס בלימוד ותפילות ועוד, כאילו אינו מותש מיום האתמול, וכמו סיים זה עתה מנוחת לילה ראויה לשמה. היום החדש היה יום חדש ממש, עם כל היגיעה בעבודת ה' ללא קשר למה שהיה אך אתמול.

זקני אנ"ש עוד זוכרים את יום הושענא רבא תשמ"ז, כאשר בעיצומה של התפילה הורעה הרגשתו והוא נזקק לטיפול רפואי משמעותי ופונה לבית החולים. קודם לכן, בבוקרו של היום הגדול - לאחר עבודת הקודש הארוכה והמתירה של ליל הושענא רבא, וכל ימי חודש תשרי המלאים בעבודה רבה - ביקש שתובא לפניו כוס שתיה קודם התפילה. משהובאה השתיה לחדרו, נמלך בדעתו והחליט שביום חיתום הפתקאות ולפני תפילות הושענא רבא לא ישתה, למרות הרגשתו הקשה. גם אז, הוא לא ויתר על כהוא זה מחומרותיו.

ידועה הקפדתו שלא לטעום מאומה ביום בו שימש כסנדק בבריתו של אברהם אבינו, עד לאחר הברית. כך נהג גם בערוב ימיו, בגיל זקנה וכשגופו הטהור חלוש ומיוסר. מעשה היה למחרת צום תשעה באב, כאשר הוזמן לברית מילה של תינוק שנולד מברכות פיו לאחר ציפה והמתנה של עשרות שנים. לרגל השמחה הגדולה נענה הרבי והטריח עצמו לצפון, שם נערכה שמחת הברית בשעות אחר הצהריים. וגם אז לא הקל לעצמו בכך, ומאומה לא טעם, למרות הנסיעה המתירה והשעות הארוכות שחלפו עד הברית, וזאת בגילו המופלג ולמחרת הצום.

ואכן, כל אלו נתנו את אותותיהם, ובעיצומה של תפילת מנחה בעומדו בשמונה עשרה תקפתו החולשה והוא הקיא. אך גם אז לא הרפה לרגע של מנוחה, אלא לגם מעט מים לקנח את פיו (כמבואר בשו"ע (או"ח ד יז ובנו"כ שם) שראוי לרחוץ הפה בבוקר "כדי להזכיר את השם הגדול בנקיטת. מפני הריירי שבתוך הפה"). והמשיך בתפילת העמידה באריכות גדולה כדרכו תמיד. ההקלה היחידה ש'התיר' אז לעצמו היתה לשבת בשעת חזרת הש"ץ... שלא כדרכו לעמוד תמיד בכל התפילות (מלבד בימים בהם סבל מ'שושנה' ברגלו, שאז לא יכול היה לעמוד).

עד היכן מגיעה גדולתו בלמדנות ובידיעה, בעומק ובהבנה. רק כאשר התיישב על כס אבותיו ומעיינו החל לנבוע בסערה, הוא החל לשאת מדברותיו בשולחן הטהור 'תורות' ארוכות ועמוקות, מלאות וגדושות ועמוסות בראיות מכל מכמני ים התורה, התגלה איזה אוצר בלום היה נצור בתוכו עד אז.

ביטוי להשקפתו זו - מאה פעמים 'ואחד', נתן פעם בחידוש שכתב על דברי המשנה בתחילת מסכת אבות 'משה קיבל תורה מסיני'. וביאר, כי מידתו של משה רבינו היא ענווה, ככתוב (במדבר י"ג) 'והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה'. והר סיני הנמוך מכל ההרים מסמל אף הוא את מידת הענווה (סוטה ה.). ודווקא בזכות ענוותנותו, זכה משה רבינו לקבל את התורה, 'משה קיבל תורה מסיני' אשר בתוכו, ממידת הענווה בחינת סיני אשר היא מידתו, מכוחה ובזכותה קיבל משה רבינו את התורה.

למען אחי ורעי

פן נוסף היתה לה, לאותה תביעה עצמית בלתי מתפשרת שתבע הרבי זי"ע מעצמו, והיא התמסרותו לחסידים כאב לבנו ממש, ולכל יהודי באשר הוא. ברוב אהבת ישראל שיקדה בליבו הטהור, היה נותן עינו וליבו על אחיו בני ישראל, מיצר מעומק נפשו בצרתם ושמה בכל ליבו בשמחתם, ונותן עבורם כל אשר יכל, וכפי שזכינו להרגיש זאת כולנו יחד באור פניו. כאשר ידע כי יש ביכולתו לעזור לפלוני, לא ערך חשבונות וקשיים לא מנעו ממנו להטות שכמו לשאת במשא הזולת.

מכשיר הטלפון בביתו היה זמין לכל יהודי. כל אחד ידע שבכל עת שיהיה צורך הוא יכול להתקשר אל הרבי גם בשעות הקטנות של הלילה, והרבי יענה לו ביישוב הדעת ובכובד ראש. יש לו כתובת שהוא יכול לפנות אליה בכל עת שידוקק. סיפר לי יהודי שפעם נכנס אצל ה'נחלת דן' בשעות אחר צהריים, והזכיר ענין רפואי שהוא נזקק אליו אז והיה כרוך בו קושי מסוים, שהרבי אמר לו שיתקשר לספר לו כאשר תהיינה התפתחויות. הלה נרתע ושאל: "גם אם זה יהיה בשעה מאוחרת?" נענה לו הרבי זצ"ל והשיב נחרצות: "גם בשעה 3 לפנות בוקר!" והוא לא היחיד...

וכל הזכרה שכזו, קיבלה את מלוא היחס ותשומת הלב, והיתה כאבן נוספת שהועמסה על ליבו הטהור של הרבי, אשר נשא על כתפיו את משאותיהם של יהודים רבים. כאשר באו להזכיר אצלו יהודי המתמודד עם קושי כלשהו היה דואג את דאגתו, מצר מצרתו ומתפלל עליו ושופך שיח לפני יושב מרומים שישלח לו ישועה.

בהזדמנות, תינה את צערו ברגע נדיר של גילוי, ואמר לי: "אנשים ניגשים אלי להזכיר כאשר יש להם קושי, ואני מתפלל על זה, ואינם באים לעדכן אותי כאשר יש ב"ה בשורה טובה". הם לא חשבו שעד כדי כך הוא לוקח לליבו את צרתם, ולא היה להם עול לבשר טוב, אך הוא זכר והתפלל על כך...

ביום שישי אחד בפניא דמעלי שבתא, התקשר הרה"ח ר' יצחק קרימלובסקי שליט"א להזכיר את בתו התינוקת, שנשפכה עליה כוס תה רותחת וגופה הקט נמלא בכוויות לא פשוטות. הרבי האציל את ברכתו והתפלל עליה. עם צאת השבת - זמן קצר לאחר צאת הכוכבים, קרא הרבי לאחיו

הרה"ח ר' מרדכי קרימלובסקי שליט"א, והורה לו לעלות לביתו באווה קודש ולבקש מהרבנית טלפון, בכדי להתקשר לבית אחיו ולברר מה נעשה עם התינוקת. כל השבת לא מש זכרה מליבו, והוא המתין לשמוע על שיפור במצבה.

וכאשר באו ובישרו לו על שמחה הלה ליבו מתמלא בשמחה וגילה על שמחתו של פלוני, והשתתף עמו בכל לבב. פעמים אינספור טרח במאמץ רב להשתתף בשמחות הציבור, וכמסופר לעיל על השבת האחרונה שבה ירד לבית המדרש. השתתפותו בקירוב לבבות עם אחרים לא היתה רק לאנשי שלומו חסידי מודז'ץ. יהודים רבים מכל גוונים הקשת היו משחרים לפתחו, מבקשים את עצתו אמונה ואת ברכתו, והוא היה מקרבם בשתי ידיים ומעניק להם מלוא חפנים מאוצר ליבו הרחום. לא פעם כאשר באו אליו יהודים מחוגים אחרים הבין לליבם, כי במקרה זה מדובר באלו הבאים בכדי לקבל יחס נאות ותשומת לב, ולא התעייף מהרעף עליהם אהבת ישראל.

זכורני שפעם ליוויתי אותו לשמחה של אחד ממקורביו, שנערכה במבנה בו היו שני אולמות שמחה. בהגיענו למקום, נעמדנו בפתחו של אחד האולמות לבחון אם זה האולם בו

וכן גם

היתה ההרגשה אצלו: אחר

שיגע כל כך הרבה בתורה, אחר שהתמיד בה

ודבק בדבריה בכל רגע פניו ושאינו פניו, אחרי שזכה

להרגיש בפשטות שהם חיינו ואורך ימינו וכפי שחשו כל

הבאים בצל קורתו, ואף אחרי שראיתיו לא פעם בשעת נמנום-

מנוחה שפיו ממלמל דברי תורה מתוך שינה - עדיין הוא

הרגיש 'ואחד', עדיין עשה זאת בכזו פשטות ומבלי לעשות

עסק' מכך, כביכול אין בכך שום גדלות, כאילו דבר

מצוי הוא שיהודי נותן את כל ימיו ולילותיו על

התורה בכזו אהבה ודביקות, בכזו חיות

ו'פרישקייט'.

נ ע ר כ ת
אליה באנו, אך באותו רגע הבחין בעל השמחה ברבי ממודז'ץ העומד בפתח, וקם בהתרגשות לקדם את פניו בבואו לשמחתו. הרבי ראה זאת, והחליט להכנס למרות שלא הכיר את בעלי השמחה, בכדי שלא לעמעם את השמחה הרגעית שהיתה לו בחושו כי הרבי ממודז'ץ בא להשתתף עמו. נכנס אפוא וישב עם בעלי השמחה זמן מועט, שתה לחיים ואיחל מברכותיה, ורק אז נפנה ללכת אל השמחה שאליה הועיד פניו מלכתחילה.

זמן קצר לפני שנפל למשכב, כאשר בהוראת הממשלה פונו יישובים יהודיים מרצועת עזה (- מה שכונה 'תכנית ההתנתקות'), היה הרבי זצ"ל טרוד מכך מאד, ולא מצא מנוח לנפשו מצערם של יהודים כה רבים, המפונים מבתיהם בכדי להעבירם לידי זדים ארורים שונאי ישראל - זאת למרות שלא היו מאנשי שלומו ואף רחוקים מאד מהשקפת עולמו ומדרך החינוך שהנחיל כל ימיו. אולם מה בכך, הלא יהודי הינו יהודי, וכאבו הכאיב לו בעומק הלב.

בעת ההיא, בא לבקרו מו"ח כ"ק מרן אדמו"ר מזוועה שלט"א. או אז ראיתי עד כמה כואב לו הדבר עד דכדוכה של נפש, כאשר מיד עם כניסתו אל החדר, עוד בטרם נתן שלום והחל לשוחח עם

מו"ח שליט"א, פתח מיד והתבטא בסערת רוח גדולה: "מעולם לא נראה מצב שכזה, שיהודים יגרשו את אחיהם מבתיהם" - - - ופעם תחת אחד השיחים, אמר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א כי כאב הלב העמוק שהסב לו הענין, היה מן הגורמים לכך שהוא לא עמד במעמסה ונפל למשכב.

"דן ידן עמו"

כחלק מהתמסרותו ונתינת-עצמו למען יהודים, היה הרבי זצ"ל משקיע כוחות רבים להעניק לכל אחד מהבאים אליו את ההנהגה הנכונה והמדויקת ביותר עבורו, שעל ידה יתעלה ויתרומם ויזכה להגיע למעלה שיש בכוחו להגיע אליה.

היו צדיקים שדרכם היתה לדבר בחריפות עם הציבור, והבאים אליהם שמעו דברים נוקבים כדרכנות המיישירים כל עקמומיות שבלב. היו גם צדיקים שדרכם היתה באמירה רכה ובדברים המושכים ליבו של אדם, והיו מקבלים כל אחד בסבר פנים יפות. ואילו אצל הרבי זצ"ל, היה מיזוג ושילוב נפלא ומיוחד של שתי הנהגות אלו - לכל אחד כפי הראוי והנכון עבורו. (לא בהכרח כפי שהוא רצה, אלא כפי שידע הרבי שכן טוב עבורו.)

יכולים היו לשבת שני אברכים, שניהם חסידישע יונגערלייט העוסקים בעבודת ה' בסגנון דומה ושניהם מסתופפים בצילו, והמה מתווכחים האם הדרך הנכונה שיבור לו האדם היא לקבל על עצמו קבלות גדולות חזקות ומחייבות, או שמא לבקר קבלות קטנות שקל יותר להחזיק בהן לאורך זמן רב, וכל אחד מביא סימוכין לדבריו: "הלא כך שמעתי בעצמי מהרבי..." משום שכל אחד מהם שמע את הנכון עבורו.

ולא רק עם בני היכלא קדישא המקורבים נהג כך, אלא גם עם היהודים הרבים שבאו לשחר את פניו. יכולים היו להכנס אליו באותו היום גם אברך בן עליה הזקוק לרבי שירומם אותו בדרישה ותביעה ועלה אותו למושגי גדלות בנוסח פולני חריף, וגם עורך דין מחוגי המזרחי, ושניהם הרגישו כי הרבי ממודז'ץ הוא הרבי שמנהיג בדיוק כפי שאני צריך...

אין זו הנהגה קלה. התאמת המענה וההנהגה לכל אחד כפי נפשו ואופיו וצרכיו הינה מהעבודות הקשות שבמקדש. לא לחינם הדגיש דווקא זאת משה רבינו, כאשר ביקש מהקב"ה שיעמיד להם לישראל רועה נאמן לאחר שהוא יתבקש לישבה של מעלה, 'פקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה' (במדבר כ"ט), וביאר רש"י (שם ד"ה אלקי ובפס' יח ד"ה אשר רוח בו) 'מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו... שיכול להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד'. אולם הרבי זי"ע, שכל ימיו הפקיר עצמו למען הקב"ה ולמען בניו, לא הניח לעצמו ו'נכנס' להלך רוחו של כל אחד, והעניק לו את אשר זקוק היה לקבל.

אמנם מדובר במושגי גדלות של דורות עברו, ובעבודת ה' בדרגות עילאיות ומרוממות. אך יוכל כל אחד לקחת את הלימוד השייך אליו - את ה'וגומר' שלו מתוך ה'וילך' משה', להתעורר ולהתחזק בעבודת ה' בדרכיו של הצדיק כפי ערכו.

ויתן ה' שבזכות זה, זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל להיוושע בתשועת עולמים, ולקבל בקרוב פני משיח צדקנו ומלכנו כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בראשינו, אמן.

תורה וגדולה בהחלטה אחת!

מסלולים ייחודיים לשינון וידיעת התורה בשילוב מענקים כספיים נכבדים!

אל תפספס! הקדש דקה כדי לבחור את המסלול המתאים ביותר עבורך, והרגע הזה ישנה את עתידך לנצח!

מסלול 'בתר תורה' ש"ס

החלום להיות "ש"ס איד" - עכשיו בהישג ידך!

מסלול ייחודי לחזרה ושינון על מסכתות הש"ס, בשילוב מענקים כספיים נכבדים!

מה בתכנית?

חומר לימוד: החומר מחולק ליחידות לימוד, כאשר כל יחידה כוללת 100 דפי גמרא רש"י, או 50 דפי גפ"ת. אחת לחצי שנה מתקיים מבחן. ניתן להיבחן על מספר יחידות יחד ולקבל מלגה עבור כל אחת מהן.

משתתף שיצליח להגיע ל 1,000 דפי גמרא ורש"י, או ל 500 דפי גפ"ת, יוכתר בתעודת 'כתר תורה'.

מסלולי התוכנית

מסלול שימור

- בכל מחצית מוסיפים יחידת לימוד חדשה, ובנוסף, מבחן על חומר קודם.
- מענק: 600 ש"ח ליחידה החדשה + מענק נוסף בגובה 200 ש"ח לפחות עבור מבחן על החומר הישן (4 ש"ח לדף גפ"ת, 2 ש"ח לדף גמרא רש"י). ובסך הכל 800 ש"ח לפחות לכל מבחן בהתאם להיקף החומר.

מסלול רגיל

- מבחן על יחידת לימוד אחת בכל פעם, ללא צורך בחזרה על יחידות קודמות.
- מענק: 600 שקלים לכל מבחן (6 ש"ח לדף גמרא רש"י, 12 ש"ח לדף גפ"ת).

מסלול 'עמוד הקהילה'

שילוב מנצח בין ידיעת התורה ללימוד היומיומי של מסכתות 'עמוד הקהילה' (פסחים וסוכה). הנבחנים במסלול זה זכאים לבונוסים ייחודיים ומשמעותיים!

1. נבחנים על הדפים שנלמדו במסכת פסחים (70 דף נכון למבחן חודש תשרי פ"ו) או על מסכת סוכה (56 דף), ומקבלים מלגה השווה למבחן על 100 דף.

2. גם אם נבחנתם על דפים אלו בעבר, תקבלו על כל מבחן 600 שקלים בדומה למבחן במסלול הרגיל.

הזדמנות יוצאת דופן לשלב לימוד מסכתות מתוך שגרה יומיומית - ולקבל על כך תגמול מיוחד!

מסלול 'נזר הוראה'

מסלול קפדני להכשרת מורי הוראה בישראל, בהדרכת מורי הוראה מובהקים וליווי אישי עד לרכישת ידע ומיומנות בדרכי ההוראה.

מה בתוכנית?

4.5 שנות לימוד + 1.5 שנות חזרה. כל שנה מחולקת ל-4 רבעונים, ובכל רבעון מבחן על יחידת לימוד של 15 דפי שו"ע. ברבעון האחרון של כל שנה: מבחן מסכם על חומר שלושת הרבעונים הקודמים. לאחר 4.5 שנות לימוד, שנה וחצי חזרה עם מבחני סיכום בכל 3 חודשים. בסוף המסלול תינתן תעודת 'נזר הוראה', וניתן יהיה להתקדם לשלב הבא של 'שימוש' אצל מורי הוראה בישראל לקראת ההכתרה כמורי הוראה.

מלגות

- כל מבחן מזכה ב-1,400 ש"ח (סה"כ 5,600 ש"ח בשנה הראשונה).
- בכל שנה, המענק למבחן עולה ב-150 ש"ח נוספים, ובסך הכל תגמול מצטבר של 42,600 ש"ח!

מסלול 'בתר תורה' הלכה

החלום להיות "הלכה איד" - עכשיו בהישג ידך!

מסלול ייחודי לחזרה ושינון על הלכות, בשילוב מענקים כספיים נכבדים!

מה בתכנית?

החומר מחולק ליחידות לימוד, כאשר כל יחידה כוללת כ-15 דפי שולחן ערוך (צורת הדף), או נושא הלכתי שלם. ניתן לבחור ולהיבחן על כל מקצוע בהלכה עליו אתם מעוניינים.

אחת לחצי שנה מתקיים מבחן. ניתן להיבחן על מספר יחידות יחד ולקבל מלגה עבור כל אחת.

מסלולי התוכנית

מסלול שימור

- בכל מחצית מוסיפים יחידת לימוד חדשה, ובנוסף, מבחן על חומר קודם.
- מענק: 900 ש"ח על היחידה החדשה + מענק נוסף של 450 ש"ח עבור מבחן על החומר הישן (30 ש"ח לדף), ובסך הכל לפחות 1,350 ש"ח לכל מבחן, בהתאם להיקף החומר הנבחן.

מסלול רגיל

- מבחן על יחידת לימוד אחת בכל פעם, ללא צורך בחזרה על יחידות קודמות.
- מענק: 900 שקלים לכל 15 דפים (60 ש"ח עבור כל דף).

איך מצטרפים?

ההרשמה למבחן תשרי תשפ"ו נסגרת בתאריך כ' סיון תשפ"ה

אצל נציג 'יודעי תורתך' בעירכם, או במשרדי יודעי תורתך: 03-5055660 בין השעות 13:00-15:30.

התחל היום!

גב. התוכניות מתאימות לבעלי בתים עמלי פרנסה ולאברכי כולל כאחד.

הר"ר אלעזר קלמרסקי הי"ו בני ברק
להולדת הבן

הר"ר אריה מרגלית הי"ו ירושלים
להולדת הבת

הרה"ג שלמה נבנצל שליט"א ים
בהנכס הבנין יוסף חיים נ"ל לעולתו

הרה"ח יהושע ספייאק הי"ו נ"ל
לאירוסיה הבת

הרה"ח דוד גייגר הי"ו ברנפלד
לנישואי הבת

הרה"ח אברהם ליכשטיין הי"ו נ"ל
הרה"ח גרשון לינדנפלד הי"ו בני ברק
הרה"ג אליקים קורלנסקי שליט"א ירושלים
מרת וינבלג שליט"א בני ברק
מרת קלמרסקי תחי' בני ברק
להולדת הנכדים

הרה"ח אברהם גולדפינגר הי"ו בני ברק
הרה"ח יוסף סאכאטשעווסקי הי"ו נ"ל
בהנכס הנכד לעולתו

הרה"ח אברהם ספייאק הי"ו נ"ל
לאירוסיה הנכדה

הרה"ח מאיר רייזמן הי"ו בני ברק
הרה"ח ברוך גוטמן הי"ו בני ברק
לנישואי הנכדים

נא להתפלל ולהעתיק רחמים עבור
חיים יוסף בן סימה
יעל בת צביה
רבקה בת צפורה ברייניל
רחל בת שניידל
חיה פריידל בת גולדה
לרפואה שלמה בתוך שאר חולי עמי ישראל

02-649-3362

לשמיעת שיעורים בעמוד יומי במסכת פסחים מפי
הרה"ג אוריאל רוטנברג שליט"א

36

1	2	3
שיעור סיכום שבועי	שיעור יומי מקוצר	שיעור יומי גפ"ת
4	5	9
שמיעת הערות	הקלטת הערות	שיעורים על מסכת סוכה

לכבוד ה'ראש חברה' שלום וברכה
רציתי לשאול מדוע כ"ב בער לרבי שליט"א העניין של לפני התפילה. ב"ה אני משתדל למלא את יומי בעוד סדרים גדולים וחשובים של לימוד התורה ובתפילה כמזנה ובהם אני משקיע, אמנם אני קם שעתים לפני התפילה בשבת אבל אני לא מרגיש בזמן הזה טעם מיוחד, וגם אני לא רואה שזה משפיע עלי כלל על השבוע כמו שנאמר בשם הרבי, אשמח שה'ראש חברה' יבאר לי את גדל העניין לאשורו.

תשובה על שאלה
ישראל דן

ישתמש מזה. ומי שאוהב את הרבי יותר ורוצה לעשות גם מה שהרבי לא ביקש ודאי ראוי שיקום ללמוד שלוש וארבע שעות ויותר לפני התפילה, כמו שרואים שהרבי משתדל בכל עת מצאו להוקיר ברבים את מי שקם מוקדם ויותר מוקדם, עד כאן עצם העניין שהרבי מבקש מאיתנו לקום ללמוד, והוא עם חשק ובלי חשק וכן מתחבר ולא מתחבר ולא מרגיש וכו'. ואף שזה קשה, הרבי גם יודע שזה קשה ועכ"ז הוא מבקש את זה. [מתמיה לראות איך אברך שלא קם לא מתבייש לגשת לפני הקודש בכל עת רצון להתברך בישועה ורחמים ולבקש כל מיני בקשות כאשר הוא עצמו לא מקיים את הדבר היחיד שהרבי מבקש מאיתנו מידי שבת בשבת].

ועכשיו לעצם עניין הלימוד בשבת לפני התפילה, המתבונן יבחין שזה לא רק השעה לפני התפילה זה כל השבת, הרבי סבור שהמפתח להצלחה ולהתעלות של בחור ואברך בעבודת ד' זה ע"י שהוא ידומם את השבתות שלו, ובפרט את שבת בבוקר, והיינו שילמד לפני התפילה ויתפלל כראוי עד שהתפילה הזאת שמגיעה לאחר הכנה ראויה היא תשפיע עליו לכל השבוע הבעל"ט.

ועתה ישראל דן, אם חפץ אתה ללכת בדרך שהרבי שליט"א מתווה, אחוז בדרך זו, השתדל כבר מאמצע השבוע שלא להחסיר שעות שינה כדי שלא תיכנס לשבת כשאתה עייף, וכמו כן בער"ש תשתדל לישון כדי לקבל אז את הנשמה יתירה כמו שמואב מרבינו מקאזמיר זיע"א, אך אל תסתפק בתנומה קצרה לצאת יד"ח אלא תשתדל לישון בצורה שבאמת תוסיף לך כח לקום מוקדם, ולאחר סעודת ליל שבת תשתדל 'מיד' ללכת לישון

מודיעה בחור צריך לדעת שההדבר הכי טוב לעשות בליל שבת אחרי הסעודה יותר מכל הבאטעם והיציאם וכו' זה ללכת לישון מוקדם, וכך תוכל לפקוח את עיניך לאחר שעות ספורות בלבד עוד לפני זיהוריו בוקר, לטהר את עצמך בבית הטבילה, ולשקוע בלימוד מרומם, לא כדאי לקרוא או שמו"ת או דברים קלים [שיכולים בטעות להרדים] רצוי לקחת סוגיא רצינית ללמוד אז, חבל על השעות המיוחדות האלו ללמוד בהם דברים קלים, תלמד סוגיא עמוקה בקול ובהבנה ואח"כ תמשיך לטהר את הלב בלימוד חסידיש'ע ספר כהנה לתפילה, ואז תראה שלאט לאט מגיע מצב שלפני התפילה בשבת בבוקר אתה מרגיש הרבה יותר מרומם ושהרבה פחות מושך אותך דברים גשמיים, וכך תיגש ישר להתפלל בלי הפסקה של עוד חמש דקות קפה בחוץ, כי הפסקה זאת עלולה להרוס את כל הלימוד שלפני, ואז תתחיל פסוד"ז בהתלהבות בהודיה לד' ובהשתוקקות לקרבת אלוקים עד שתעלה ביחד עם מדרגות התפילה ל'נשמת' ל'כולם מקבלים' לאהבה רבה, ואז תזכה להרגיש קירבת ד' אמיתית שתחדור לך לעצמות ותאיר לך כמה טוב ואמיתית לעבוד את ד' ורק תרצה להישאר בבית ד' כל ימי חייך.

זו המטרה של הלימוד לפני התפילה, וליעד הזה הרבי רוצה שכל בחור יגיע ובפרט בחור משתוקק כמון, שים לב לדברים אלו ואל תמטה ימין ושמאל, זה הדרך של הרבי שליט"א בדרך זו תלך וכן תזכה לגדול נאמן לה' ולתורתו לתפארת הוריק ומוריק.

אזהרה על ופס
על החברה

לישראל דן נ"ו
שלום וברכה
ראשית כל, ברצוני לחדד לך נקודה מסוימת שכמדומני שעדיין אינה מבוארת כל צרכה. ישנם הרבה אדמו"רים שאינם מדברים 'תורה' על פרשת השבוע אלא שמועס'ן חזק לשומעי לקחם בניהוח פרשת השבוע והמועדים.

אותם אדמו"רים דוגלים כל הזמן בלבאר לאנשי שלומם מהי הדרך המקובלת אצלם להתעלות בעבודת ד', בחסידות אחת השקיעו בתורה, חסידות אחרת בתפילה, בשמירת עיניים וכן על זה הדרך, וכמו כן בכל תקופה אותו רבי מחזק עניין אחר בעבודה, פעם זה שמירת הלשון פעם זה לנצל את ה'שישי שבת' ועוד ועוד. אבל הרבי שלנו אין זה דרכו, הרבי שליט"א מנהיגו הוא כן לומר תורה על פרשת השבוע ולא שמועס' ומתוך מטרה שהציבור יידע להוציא 'עבודה' למעשה' כל שבוע מהתורה, ודאי שהרבי כן מתמקד בנושאים מסוימים בעבודה אבל עדיין התורה זה סביב הפרשה ולא שהרבי אומר מפורש במה ראוי להתחזק בכל תקופה.

וגם באופן כללי, אף פעם הרבי שליט"א לא דרש מאיתנו משהו מסויים לאמר מי שרוצה להתקרב אלי וללכת בדרכי שיעשה כך וכך, אין זה דרכו, [למעט בעניין הטכנולוגיה כידוע].

דבר אחד הרבי כן דורש מאיתנו שוב ושוב וחוזר ומדבר על זה ללא הרף, והוא הלימוד בשבת בבוקר לפני התפילה. מי שיש לו קצת שכל במוחו שם לב שהעניין הזה עומד אצל הרבי בראש מעיניו, מבחינת הרבי הדגל של מודיע'צער חסיד זה שעה לפני התפילה בשבת, עד כמה שישנם עוד הרבה עניינים שמאוד מאוד חשובים בחסידות, העניין הזה הוא סוף פסוק: מי שקם שעה לפני התפילה הוא איתנו הוא משייך לקהילתנו וזוכה להיות מקושר לרבי, ומי שלא קם...

וכל זה הוא בלי קשר לעצם העניין של הלימוד לפני התפילה, מינימום התקשרות של חסיד לרבי זה לעשות מה שהרבי מבקש, וזהו ברבי שמבקש המון דברים, כ"ש ברבי שליט"א שאינו מבקש כלום מהציבור, רק שעה לפני התפילה, והרבי אמר פעם לאחד האברכים שהוא לא מבקש מהציבור דבר שלא כל הציבור יכול לעמוד בו, ואם הרבי ביקש שילמדו שעה לפני התפילה בשבת, אין אף אחד שיוכל לתרץ את עצמו ולומר לא אלי התכוון הרבי.

כמו שבלהצביע בבחינות אין אף אחד שמשתמט לומר לא אלי בדוקא התכוון הרבי ואני יכול כן להצביע לרשימה אחרת אותו דבר בעניין זה חשוב לרבי שכל הציבור יקום ללמוד. ואף אחד לא

לרגל יומא דהילולא דרבינו הנחלת דין ז"ע
יערך ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
את שוה"ט ביום ראשון אור ל' סיון
בשעה 21:00
תפילת מעריב בשעה 20:30
העליה לציון הק בחלקת רבוה"ק
במרומו הר הזיתים ביום שני בשעה 14:00

הזוכים בהגרלה ההודשית
בעמוד הקהילה
מסכתא פסחים דפים כא -כח
בתוי קניה ע"ס 250 ש"ח
הרב דניאל קרימלובסקי אשדוד
הרב דוד זלי קרימלובסקי ברנפלד
הרב אברהם סקס בני ברק
הרב יצחק זאב קלמרסקי אשדוד

תודותינו וברכותינו נתונות לאלו שנרבו הוצאת הגליון

לע"נ הרה"ח חיים ברוך דוד ב"ר יחזקאל ז"ל רטשטיין נלב"ע כ"ב סיון תשע"ז הוצנח ע"י חתנו הרה"ח מיכאל יוסקוביץ הי"ו	לע"נ הבחור הקד' אברהם חיים ב"ר יוסף שלמה הי"ו מוצן י"ט סיון תשמ"ב הוצנח ע"י אחיו הר"ר עקיב הי"ו	לטובת נשמת רביה"ק רבי ישראל דן בן רביה"ק רבי שמואל אליהו זיע"א נסתלק ב' סיון תשס"ו
לע"נ מרת מינה בלומה ב"ר עזריאל ע"ה אנציוני נלב"ע כ"א סיון תשס"א הוצנח ע"י בנה הר"ר עזריאל הי"ו	לע"נ הרה"ח אברהם שלמה ב"ר משה ז"ל קובלסקי נלב"ע כ"ב סיון תשל"ו הוצנח ע"י נכדו הרה"ח ישראל יצחק גולדברג הי"ו	לע"נ מרת שבע ב"ר אפרים ע"ה בינפלד נלב"ע י" סיון תשפ"ה הוצנח ע"י אחיה הרה"ח אליהו עזריאל פולק הי"ו